

TEKSTI
Veera Salmi

ihanan kamala
Fiona

KUVITUS
Emmi Jormalainen

HELSINGISSÄ
YHTIÖ

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.
Text and data mining prohibited.

UUTTA JA VANHAA

Sade oli juuri pessyt kadut puhtaaksi, aurinko paistoi ja sai kaiken höyryämään. Asfaltti höyrysi, vanhat puut höyryivät, jopa R-kioskin eteen parkkeerannut pulu höyrysi. Ilmassa oli samaan aikaan uutta ja vanhaa.

Me tavattiin uimahallilla, minä, Lumi ja Moana.

— Kiva nähdä, Lumi, sanoin Lumille.

Moanalle hymyilin. Se on Lumin street-dance-kaveri ja meidän luokan uusi oppilas. Minä ja Lumi puhuttiin villisti kesästä, joka oli ollut maailman ihanin aurinkokesä, rantakesä, kukkakesä, donitsikesä, kunnes me tajuttiin, että Moana oli ihan hiljaa ja vähän kalpea.

Lumi kysyi:

— Jännittääkö sua?

Moana nyökkäsi.

Silloin mulla vyöryi mieleen muistikuvat viime syksyltä, kun yläaste alkoi ja kaikki oli uutta ja jännää. Muisto meinasi melkeen peittää auringon, mutta ei nyt sentään ihan. Viuh.

Mun teki mieli sanoa Moanalle, että kaikki menee hyvin, mutta mä en saanut sitä sanottua, enkä mä sitä paitsi mikään ennustaja ollut.

Kun mä aloitin yläasteen, mulla meni ensin kaikki huonosti ja sitten vielä huonommin. Tuntui synkältä miettiä sitä. Mulla meni tarkalleen ottaen kaksi ja puoli kuukautta siihen, kun viimein löysin kavereita ja me perustettiin Pikkuoravat eli Pikkarit.

PIKKARIT

KIRSIKKA ↙

ZAHRA ↘

FIONA ↘

PINJA ↘

MARTTA ↘

MANUELA ↘

Pikkarit on sellanen... no vähän lapsellinen nimi, mutta kuitenkin sellanen ihana juttu. Se on meidän – sanotaan nyt vaikka että tiimin nimi. Kun Pikkarit perustettiin, kaikki alkoi mennä hyvin.

Mä upposin menneisiin, ja Lumi alkoi jutella Moanan kanssa siitä, mitä tanssitunteja ne on syksyksi valinnut. Moana piristyi selvästi, eikä